

కథా కౌముది

నా వోడు

భార్గవ్ చందు

మంచుతెర భలే బావుంది అని మనసులో అనుకున్నా,
గుండెకి వినిపించిందేమో పడి పడి నాకూడా కళ్ళివ్వమని అడుగుతూనే నిమిషానికి 72 సార్లు అరుస్తోంది. దాని అరుపుల సడి, మనసు గడి తెరిచి ప్రేమ గాడిన పడేసేసరికి మా తెలుగోడు తలంపుకొచ్చాడు.

ఆ తలంపుల తలుపులు తెరవగానే “అగ్రాకెళ్లామా?” అని మా తెలుగోడిని అడిగిన నా మాటలు వినిపించాయి.

వాడు ఒక నవ్వు నవ్వి “ముంతాజ్ ఇక్కడే ఉందిగా, ఇంకెందుకు అగ్రా?” అన్నాడు.

అంటే అన్నాడులే గాని, తెలుగోడు తెలుగోడే మంచి మాటకారి...

ఏమి నవ్వుతాడో తెలుసా...!

“అందుకే వాడు నవ్వి ప్రతిసారి కనుల పొలాన్ని కౌలుకిచ్చేస్తా...చిక్కగా చక్కగా ... వయసు చేతికి పిల్లన గ్రోవిని ఇచ్చినట్లు, ఆ చేయి ఆగకుండా ఆ పిల్లనగ్రోవిని వాళ్ళ అమ్మాయిల దేవుడు వాయించినదానికంటే బాగా వాయించినట్లు నవ్వుతాడు.

అసలు ఆ నవ్వు చూస్తే వసంత ఋతువుకి వొళ్ళొచ్చి ఆడిద్దేమో అన్నట్లు ఉంటుంది.

అట్లా నవ్వి నవ్వుడు...

ముచ్చటేసి చేతికందే మావోడి బుగ్గలు పట్టుకుందామంటే, అప్పుడే వస్తున్న గడ్డం అడ్డు, నుదుటిపై ముద్దెడదామని చేరుకుందామంటే వాడి నోటికందే నా గడ్డాన్ని జున్నుముక్కలా అందుకుంటాడని భయం.

భయం ఎందుకంటే రోజురోజుకీ పెరిగిపోతోంది మావోడి ముద్దుల పద్దు.

“ఇంకిట్లా కాదులే అని వాడి నవ్వుని చెవి లోపలికి పంపి, అక్కడి నుంచి తల మీదకి ఎక్కించి, అక్కడే జ్ఞాపకాలను దాచుకునే చోటు ఉంటుంది కదా చిన్న మెదడు అని, ఆ చోట దాచెయ్యాలనుకున్నా, కానీ పడితేగా!!!”

అసలు నాకిది అర్థమయ్యి చావదు,

“వాడు చిన్నగానే నవ్వుతాడు, ఆఖరి కవ్వపు చిలికింతకి పొంగిన వెన్నలా కూసంతే ఉంటుంది ఆ నవ్వు, అయినా ఎంత బరువుంటుందో...తెలుసా?”

గుండె ఓపలేనంత...!

ఆ నవ్వుని ఎక్కడా దాచలేను, మా ఊరిబ్యాంకులో, అలాంటివి తాకట్టు పెట్టకపోతే పెట్టకపోయారు కనీసం లాకరు ఐనా ఇమ్మని అడుగుదామంటే, మళ్ళీ ఆ లాకర్ని ఎవరైనా కొల్లగొడతారేమో అని భయం...

ఇంతలో ఏదో వాసన వస్తుంటే ఊపిరి గట్టిగా పీల్చాను,

మా తెలుగోడ్ని ముద్దాడినప్పుడు చిందే విరజాజుల వాసన గురుతొచ్చింది. అది ఒక గుభాళింపు, మా బాబా అత్తరు సెంటు కూడా ఆ వాసన ముందు చేతులు కట్టుకు నుంచోవాల్సిందే అన్నంత బావుంది.

ఇంత బావుందేంటి!?

అనుకుంటుండగా...

నావోడు పెట్టిన మరో ముద్దు వచ్చింది చిన్న గుండె గది వాకిలికి గురుతుల తుఫానుకి మల్లె....,

నావోడు నూనూగు మీసాలు మెలేసే వాడు, చదువులో అంత పొడుగు కాదు గాని మాటల్లో తాటి చెట్టే, ఎప్పుడు ఏ మాట వచ్చినా నన్ను ఆ తాటి చెట్టే ఎక్కిస్తాడు, ఓపలేక నా భాషలో “బస్ బస్” అంటానా.. బస్ ఎక్కుతావా ఐతే దిగు అన్నట్లు తన మాటల్లో పడేస్తాడు.

★★★

“ఏమే నేపాల్, ఏంటా బంగారపు కళ్ళు?” అంటాడు,

“అట్లా నన్ను పిలిచావో నా రంగు మొత్తం నీకిచ్చేస్తా” అంటూ వాడి మాటలకు పడిపోతే,

చూపుల్లో పడిసిపట్టి, “దించను గాక దించను” అంటూ ఇబ్బంది పెట్టేస్తాడు....అనుకుంటూ మళ్ళీ ప్రస్తుతం లోకి పడిపోయాను.

గడియారం చూసుకున్నాను...

వాడు నేర్పిన భాషలో చెప్పాలంటే బొటన వేలు పొడుగు తక్కువని సిగ్గుపడింది.

కానీ ఎండ లేదు, నల్లటి గొడుగులు ఆకాశంలో ఎక్కడికో వెళ్తున్నాయ్ చీకటిని చిందిస్తూ, చీకటి అనుకోగానే గుర్తొచ్చింది...

ఒకరోజు చీకటి పడితే మళ్ళీ ఎట్లెల్లాలో ఇంటికి అనుకుంటూ ఆలోచిస్తుండగా, “ఏమీ పిల్లలకు ఏం పేర్లు పెట్టలా అని

ఆలోచిస్తున్నావా?” అంటూ జడ లాగాడు నావోడు.

“నువ్వు ఏడు ముడులు వేస్తే కదా” అన్నాను నాకున్న పెళ్ళి జ్ఞానంతో,

“ఏడు కాదు బేటా మూడు” అన్నాడు నెత్తిన చిన్నగా కొడుతూ,

“సరే ఇంక చాలు నేను వెళ్ళాలి, మా ససూర్ (అత్త) కూడా వచ్చింది” అని నావోడి పక్కన కూర్చున్న నేను పైకి లేచాను.

“ఎక్కడికి పోతావ్?” అని వాడి గుండె మళ్ళీ నన్ను లాగింది.

“నేను పోవాలి” అన్నాను ఊపిరితో కబురంపి,

నావోడికి నా బరువుకి ఊపిరాడలేదేమో, కను గుడ్లు పెద్దవిచేస్తూ...

“ఏమంత తొందర?” అని అడిగించాడు...

“చీకటి పడుతుంది, మళ్ళీ చీకట్లో ఎట్లా పోను!?” అన్నాను,

మాలాగా కలిసిపోతున్న పక్కపిన్నుల జంటను నోటితో విడదీస్తూ.

“ఏమీ బాహర్ పోయినావని తెలిస్తే మీ జాఫర్ తిడతాడా?” అన్నాడు నావోడు,

“నువ్వుట్లా మా భాషని మీ భాషతో కలపినావో....?” అంటూ కళ్ళకి వాడి మీద ప్రేమ చూపాలని బయటికొస్తున్న హృదయపు రంగునడ్డి

కోపం నటించాను...మళ్ళీ పైకి లేస్తూ,

“ఐతే పో నేను ఊరికెళ్తున్నా ఇంక మీ భాషని కలవను, నిన్ను కలవను” అన్నాడు.

“ఏయ్ పాగల్ యాడికి బే పోయేది, నన్ను వొదిలినావంటే కొండెక్కి దూకుతా” అన్నాను,

నేను దూకుతాను అన్నమాట బుగ్గమీద ముద్దుతో వదిలేసి,

“ఇప్పుడేగా నీ భాషని, నా భాషని కలపద్దు అన్నావ్ మళ్ళీ నువ్వే పాగల్ అంటావేంటి” అంటూ మళ్ళీ నవ్వాడు.

వాడు నవ్వుతుంటే లేచి పోబుద్ది అవ్వదు, కానీ చీకటవుతుందని పోక తప్పలేదు...

అనుకుంటుండగా నావోడు ఇంకా రాలేదని గురుతొచ్చింది.

★★★

ఇంటికి పోదామనిపించింది,

చుట్టు పక్కల చూస్తే ఎవరూ కనిపియ్యాలా? టైమ్ చూసుకున్నాను ఈసారి బ్రౌటన వేలుని సిగ్గు పడింది ఇక చాలని మిగిలిన నలుగురూ లేపినట్లున్నారు.

“రారా నాయనా ఇంకా ఎంతసేపు ఎదురుచూడాలి..” అని మావోడ్ని తిట్టుకుంటుండగా, ఎదురుగా ఏదో ఎర్రని కాంతి...దాన్ని చూడగానే అప్పుడెప్పుడో మావోడు సముద్రం కాడ చూపించిన ఎండ పెద్దాయన గుర్తొచ్చాడు.

“భలే ఉంది కదే బంగారపు కళ్ళ దానా” అని అడిగాడు, మెడ మీద ముద్దుపెట్టడానికి జరుగుతూ,

అదేమో వాడు ఎక్కడ ముద్దు పెడతానంటే అక్కడకి పోతామంటాయి నా పెదవులు,

“నీకంటే ఎక్కడ బావున్నాడు...” అని వాడ్ని వాటేసుకోబోయాను,

“ఏయ్ ఇది పగలు” అంటూ ఒక్కడుగు వెనక్కేశాడు.

“పగలు కాదుబే పాగల్, రా ఈడ” అని చెప్పి గట్టిగా వాటేసుకున్నా,

మావోడేమైనా తక్కువ తిన్నాడా ఆ కౌగిలింతకి వడ్డీ కలిపి ఇచ్చాడు.

అసలు తీసుకుని వడ్డీ వాడికే ఇచ్చేశాననుకో అది వేరే విషయం...

సన్నగా ఉన్నా నన్నెత్తుకునేవోడు ముద్దుల, కౌగిళ్ళు తప్ప హద్దులు దాటననేవాడు, “ఒక్కోసారి నాకే దాటదామనిపించి తెలుగోడా తొలిరాత్రికి పోదామా, ఈ హద్దులకి నేనెక్కడ కాపలా కాసేది” అంటానా...,

“పోయి మీ అబ్బాజాన్ ని అడగవే నేపాల్... హద్దులు ఏం కర్మ మూడు ముళ్ళేశాక ముప్పతిప్పలు పెట్టడానికి కూడా నాకేం ఇబ్బంది లేదు, ఉద్యోగం కూడా ఉందని చెప్పడం మర్చిపోకు” అన్నాడు.

“మా అబ్బాజాన్ కి మేరా జాన్ ఉద్యోగం కర్తా” అని తెలుసులే అన్నాను గర్వంగా.....

ఇంతలో ఎవరో వస్తున్న అలికిడి... తీరా చూస్తే అబ్బాజాన్,

రానీలే పక్కన ఎవరూలేరుగా అనుకున్నా...,

కానీ అబ్బాజాన్ రాగానే “పాగల్ బన్ గయే క్యా...?” అంటూ చెంప మీద చంపేంత కోపంగా కొట్టాడు.

కళ్ళల్లోకి నీళ్ళొచ్చాక మనసుకి స్పృహ వచ్చింది...

మా అబ్బాజాన్ దెబ్బ పడ్డాక తెలిసింది

నేను ఎదురు చూస్తుంది పొలం గట్టున కాదు, ఊరికి ఉత్తరాన ఉన్న శ్మశాన వాటికలో అని, కింద చూస్తే తెలిసింది నేను కూర్చుంది పొలం గట్టునున్న గడ్డి మొత్త మీద కాదు డబ్బున్నోడెవడో కట్టించిన ఇటుక ముక్కల సమాధి మీద అని, అది చూశాక, ఏడుపు తన్నుకొచ్చింది ఎందుకంటే...ఎందుకంటే... అది మంచుతెర కాదు పొగ అని తెలిసి ఎక్కడుంచి వస్తుందా అని చూశాను, పూర్వం నాకు వస్తున్నది గుభాళింపు కాదు శరీరం కాలుతున్న వాసన అని తెలిసింది, ఇంతకీ, ఎక్కడ కాలుతోంది అని చూస్తే ఇందాక నాకు కనిపించింది ఎర్రని కాంతి కాదని మావోడ్ని కాలుతున్న మంటలని తెలిసింది... అవన్నీ చూశాక ఎందుకు కొట్టావ్ అని అబ్బాజాన్ ని అడగలేక పోయాను.

కనీసం నావోడ్నేనా అడుగుదామంటే ...

“ఎందుకు పోయినవ్ రా!?” అని వాడ్ని ఎట్లా అడగాల, మోసం చేసి పోతేనో, ఏడు ముళ్ళు కాదు కాదు, మూడు ముళ్ళు వెయ్యనంటేనో నిలదీసేదాన్ని...కానీ,

“వాడు సరిహద్దుల్లో కడతేరి దేశానికి ముద్దు బిడ్డయిపోయాడు కదా” అనుకుంటూ..నేను పైకిలేచాను...పైకి లేవద్దంటూ కన్నీళ్లు కిందకి బాకుల్లా జారాయి.,

“ఈ పిచ్చి తగ్గదే, ఏదైనా వేరే ఊరు పోదాం పదవే” అన్నాడు మా అబ్బాజాన్...

మూడు ముళ్ళు వెయ్యకుండానే బొట్టుతీసుకెళ్ళిన మావోడ్ని చూసి కళ్ళల్లో నీళ్ళు మరిన్నిగా కదిలాయి, నుదుట ముద్దు పెట్టే నా తోడు బొట్టు పెట్టేదానికి లేకుండా పోయాడని గొంతు చించుకుని నా గుండెలరుస్తుంటే.. ఊపిరి ఇక ఆడలేనని మొండికేసింది.

శ్మశానం దాటుతుండగా మళ్ళీ గుర్తొచ్చాడు మావోడు,

“ఏమి నీ గుండెల్లోనైనా ఉండాలన్నా? పోవాలన్నా” అని అడిగాడు....

“ఇంకెక్కడికి పోయేది!” అని గుండెని గట్టిగా ఆపేశా ఆ క్షణం..ఒక్క క్షణం కాదు... నావోడి కోసం అనుక్షణం... ఎందుకంటే నేను ప్రేమ పక్షం..పైగా వాడు పరాయోడు కాదు మొత్తం నాకే చెందిన నావోడు.

[Click here to share your comments on this story](#)